

finantsielle Forhold, af Forholdet mellem Universitetet og Kommunitetet, er bleven brudt, en Ordning, der har ganske anderledes Alderstids-hævd end det, den ærede Ordfører nu paaberaaber sig til Støtte for den usforandrede Affattelse af Universitetsbevillingen af 50,000 Kr. Er det ikke netop gennem Finantsloven, at denne Bestemmelse er kommen ind, og ingenlunde dengang som en Bestemmelse, der skulde være evig? Den kom ind som en Bestemmelse, som man herfra dette Thing ansaa for at være rigtig at træffe paa det Aars Finantslov, og som man netop paa Grund af denne Karakter fra det andet Things Side fandt sig i blev staaende paa Finantsloven. Dermed er hele Spørgsmaalet begyndt. Det er reist paa Finantsloven, sat igjennem fra dette Things Side paa Finantsloven som Ordningen for et enkelt Aar paa samme. Senere hen er der flere Gange blevet anket herover og gjort Krav paa, at man ikke maatte blive ved paa den Maade, og der er gjort Forsøg paa at ændre det — jeg tror endog saa, Bevillingen enkelte Aar har lydt paa en noget anden Sum. Naar man nu foreslaar Læstudssummen til Universitetet forhøjet, skal det være uberettiget at ville bruge Finantsloven til at faae et saadant Læstud. Saa maa jeg formene, at det har været endnu mere uberettiget i sin Tid at bruge Finantsloven til at faae det ældegamle Forhold ophevet. Naar man saa i dette Spørgsmaal om Universitetet — hvor man jo ikke fra Regeringens eller Landstingets Side gaar videre end til at forlange status quo bevaret, indtil man netop paa særlig Lov, som den ærede Ordfører ønskede det, kom til en endelig Beslutning om Universitetet — vil tillægge Regeringen og Landstinget eller ialtsald Regeringen underfundige Hensigter med denne Bevarelse af Universitetsformuen, saa veed jeg dog ikke, hvad der berettiger den ærede Ordfører dertil. Vi ville jo med samme Høje kunne sige, at der laa underfundige Hensigter bagved dengang, da man i 1872 eller 73 — jeg erindrer ikke Aaret ganske nøje — tog denne Bestemmelse for første Gang, at Kommunitetet ikke skulde yde Læstud til Universitetet. Jeg tror i det Hele taget, at Argumenter, hentede paa den Maade fra, hvad der kun supponeres, ikke have megen Stykke. Mig forekommer Sagen at være saa simpel og klar som muligt. Man har set, at denne uheldige Bestemmelse, der blev truffen i 1872, har ført til, at Universitetsformuen efterhaanden forsvinder, — ikke denne Bestemmelse alene, men ogsaa adskillige andre Bestemmelser, der omtrent paa samme Tid blev tagne — og man har ment, at det da var paatide at faae truffen en endelig Afgjørelse af Universitetets økonomiske Forhold, navnlig Universitetsformuen. Men Regeringen har jo nu i 2 Aar, 2 Samlinger efter hinanden bestræbt sig — og forgjæves — for at faae en Afgjørelse paa dette Spørgsmaal. Sagen

har henligget i to Samlinger i dette Thing, uden at der er kommet nogen Beslutning frem fra dette Thing, og det forekommer mig da at være en ganske berettiget Fordring, at man, indtil man enes om, hvorledes der endelig skal forholde sig, om Universitetsformuen skal indlemmes i den egentlige Statsformue, gaa ind under Finantserne, Statsaktiverne eller Domænebestyrelsen eller opretholdes for sig, — at man altsaa, indtil en endelig Ordning bliver truffen, ikke lader selve Objektet, som man forhandler om, forsvinde gennem en aarlig og umotiveret Dypspisning; det er hele Forbringeren fra denne Side. — Det næste af de fire Punkter, som byder sig frem, er Bestemmelsen om det Skib, hvis Bygning skal paabegyndes i næste Finantsaar. Herom behøver jeg naturligvis ikke at udtale mig nærmere. Der kan ikke være nogen Tvivl om, at denne Afgjørelse maa ligge paa Finantsloven, efter Alt, hvad der tidligere har været sedvanligt; her kan man i alt Fald ikke paa nogen Maade bestyldes for at have bragt uvedkommende Stridspunkter ind paa Finantsloven. Det tredje Spørgsmaal er Anskaffelsen af den nye Torpedobaad. Heller ikke der kan det være Meningen, at Afgjørelsen skulde være søgt paa særlig Lov, det kan ikke være den ærede Ordførers Mening.

Der bliver saa endnu det fjerde Spørgsmaal tilbage om Bevillingen af Dyrtdstillæg. Naar det nu erindres, at det første Dyrtdstillæg blev foreslaaet paa særlig Lov, men blev af dette Thing tvunget ind paa Finantsloven — jeg bruger det Udtryk tvunget ind, thi Landstinget satte sig derimod og bragte det ind paa særlig Lov, dette Thing satte det atter ind paa Finantsloven og, som det saa ofte er gaaet, Landstinget fandt sig deri, og det blev staaende paa Finantsloven — naar man desuden erindrer, at siden den Tid har intet Dyrtdstillæg været givet udenfor Finantsloven, maa det i høi Grad forbause, at det iaar skal blive uberettiget at søge Dyrtdstillæget paa Finantsloven. Jeg maa tilstaa, at mine Evner ikke slaa til for at finde, at der er god Logik i det Raisonnement. Man siger: Ja, men forrige Aar blev der søgt et Lønningstillæg udenfor Finantsloven. Det fik iøvrigt nogen Finantslovkarakter derved, at det hurtigt blev omstøbt til et Tilleggsbevillingsforslag, men det blev søgt udenfor Finantsloven. Det var imidlertid vel at mærke ingenlunde hverken efter sit Indhold eller sin Begrundelse et Dyrtdstillæg. Jeg har med Beslagelse maattet erfare, at man haade fra den Side, der staar til Venstre, og fra den Side, der staar til Høire, ikke, idetmindste ikke altid, har kunnet eller villet skjæle mellem Dyrtdstillæg og et midlertidigt Lønningstillæg, men jeg har dog den Tilfredsstillelse at kunne henvise til en Udtalelse fra et — jeg tror endog saa Flertal her i Salen, ialtsald fra et af de stærke Mindretal, der ikke staa paa Regeringens Side,